

TÓTH ERZSÉBET

A vér

„Tetszettek volna forradalmat csinálni.”
Antall József

*Nem tetszettünk.
A forradalomhoz vér kellett volna,
de abból nekünk akkor már nem volt.
Lomha, rózsaszín folyadék csordogált bennünk,
a harminc évig szívünknek tartott puskák
ólma gyötörte, szívtá vérünket.
Ki tudja, hány évvel előbb kellett volna
mozgósítani vérünket?
Mikor is volt az, amikor
éjjel-nappal forradalomról álmodtunk,
azt se tudtuk, kiáltványt írunk-e vagy verset.
A vers kiáltvány volt,
a kiáltvány verssé olvadt,
álmodott, repült, lehullt a kezünk,
akkor még nem tudtuk, mi húzza le,
de tiszta pillanatokban látszott
a rozsdás, szörnyű karperec.
Nem ráztuk le, belénk szivárgott a bilincs,
nem harcoltunk, belénk égett a rabság,
szabadság helyett aranyat kerestünk.
Vérünkben szolga dolgozik most is,
gyávaság sara költözött a szívbillentyűkre.
Ezért mozog lassan a vérünk,
megszoktuk már,
bénán hever rajtunk elhervadt lázadásunk.
A puha diktatúrában vígan puhult a gerinc,
szétfoszlott maradék méltóságunk.
A bársonyos forradalomból
csak a bársonyszékek maradtak.
Nem kellett volna velük egy asztalhoz ülni,
se kerekhez, se négyszögletűhöz,*

*vonultunk volna, mint a pesti srácok,
és folyt volna az ifjúi vér szívünkéből...
Akkor az ügynöklisták is előkerültek volna
véresen, ahogy illik,
szörnyű lapozgatás lett volna,
de lemostuk volna a gyalázatot.
Már nem volt vérünk.
Ültünk az ilyen-olyan asztaloknál
árulókkal, ügynökökkel, gyilkosokkal,
biszku bélákkal, horn gyulákkal,
míg előretolt rablóbandáik
már régen eladták mindenünket.
A gyárakat, iskolákat, templomokat,
kastélyokat és kunyhókat,
eladták alólunk a földet, felőlünk az égboltot.
Ólom szivárog most is a vérünkbe,
nem mozdulhatunk,
nem győztük le fogvatartóinkat,
újabb és újabb szélhámosoknak hajbókolunk.
Okos kis szörnyek idomítják ujjainkat,
nem ismerünk barátot, ellenséget,
bambán szegezzük tekintetünket
a képernyőbunkerekre, észre sem vesszük,
hogy lábunknál előbújtak már
az első tavaszi virágok.
Gépek kígyói fonják át testünket,
mérgezik agyunkat,
betépvé, kábán nézzük őket,
akik szívünkre a fagyos ködöket küldik,
az utcán utolsó lélegzetével
tányér levesért koldul a szabadság.*